

Ảo Thế - Vũ Diệu

Contents

Ảo Thế - Vũ Diệu	1
1. Vũ Diệu - Chương 1	1
2. Vũ Diệu - Chương 2	2
3. Vũ Diệu - Chương 3	3
4. Vũ Diệu - Chương 4	5
5. Vũ Diệu - Chương 5: Đại Kết Cục	6

Ảo Thế - Vũ Diệu

Giới thiệu

Thể loại: Kiếp trước kiếp nàyĐiều thú vị nhất của tương lai chính là không thể biết trước, chính vì không thể biết trước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-the-vu-dieu>

1. Vũ Diệu - Chương 1

Điều thú vị nhất của tương lai chính là không thể biết trước, chính vì không thể biết trước mà con người mới dám tin tưởng vào tương lai

Nhưng đó cũng là điều rắc rối nhất. Ta không thể biết trước điều gì sẽ xảy ra? Cái gì sẽ xảy ra? Và tất cả sẽ xảy ra như thế nào?

Nhưng biết trước cũng vậy, không biết cũng vậy. Dù có thể đặc ý nhất thời nhưng nhân sinh vốn rất mau kết thúc. Cuối cùng, mọi vật cũng quay về với đất đen. Con người tự cho mình là tuyệt đại phong hoa, cuối cùng cũng hoá ra sương trắng.

Đời người mấy chốc. Sớm nở, tối tàn. Ngày đi liệu còn bao khổ? Cuộc sống vô thường. Tử biệt sinh ly. Rút cuộc là vì cái gì? Tự cổ chí kim, trăng tròn lại khuyết, tuần hoàn không hề thay đổi. Nhưng bể dâu nhân thế lại biến đổi không ngừng. Rút cục, mục đích của cuộc sống là vì cái gì? Trước không thấy cố nhân sau không thấy lớp trẻ. Cái quá khứ xa vời không thể chạm tới, tương lai vẫn còn chưa hình thành, chỉ có cái trước mắt.

Liệu có phải là vĩnh hằng?

Ta vốn là một con chim sẻ nhỏ, may mắn đậu trên một cành bồ đề, mà cây bồ đề đó lại chính là nơi Phật tổ lập địa thành Phật. Ta cũng theo Phật tổ từ đó. Trăm năm, ngàn năm, vạn năm... Dần dần ta có được linh thức, ngộ đạo, nhưng ta vẫn không thể hoá hình.

Một ngày kia, Phật tổ nói với ta: “Tâm của người chưa đủ, chưa thể thành nhân, ta cho người nhập thể đầu thai, hảo hảo cảm thụ nhân sinh trăm thái đi.”

Ta nhìn người rồi nhìn lại bản thân rồi nhẹ gật đầu

Phật tổ vuốt ve đầu ta nói: “Người theo ta đã lâu, trước khi đầu thai ta tặng người một thứ.”

Nói rồi người vung tay, 3 đoá liên hoa trôi nổi bông bông hiện ra, người chỉ vào đó – đoá màu tím là tượng trưng cho trí thức, đoá màu đỏ tượng trưng cho sắc đẹp, còn đoá màu vàng tượng trưng cho giàu sang.

“Ta cho người chọn một đoá mang xuống trần gian.”

Ta quay đầu nhìn ba đoá hoa, đắn đo lựa chọn... Cuối cùng, ta chọn đoá hoa màu tím. Mỏ ngậm hoa, cúi chào Phật tổ, bay qua vong xuyên hà, bước lên Lại Hà kiều, uống Mạnh Bà trà, rồi nhảy xuống Luân hồi đài. Bắt đầu kiếp làm người của ta.

2. Vũ Diệu - Chương 2

Kiếp này của ta sinh ra trong một thư hương thế gia, cha ta là một thầy dạy trong một thư đường, mẫu thân thì ôn nhu uyển ước là một nữ tử Giang Nam thanh lệ động nhân. Vì đã qua Nại Hà kiều uống Mạnh Bà trà, ta quên đi kí ức tiền sinh mà bắt đầu một nhân sinh hoàn toàn mới....

Ta từ nhỏ đã được ca tụng là thần đồng, ba tuổi biết đọc, bảy tuổi biết làm thơ, mười tuổi đã có thể theo phụ thân đi thư đường đọc sách với những sĩ tử chuẩn bị khảo công danh, mười ba tuổi thi hương, mười năm tuổi thi hội, mười tám tuổi thi đình giệt ngôi Trạng Nguyên.

Năm đó thiếu niên đắc chí, khinh cuồng một thời. Trong tiệc rượu triều đình ban cho Trạng Nguyên năm ấy, ta gặp hần, cũng là một thiếu niên như ta, nhưng lại thâm trầm như bảo kiếm giấu trong vỏ, thu hết quang hoa nội liễm lại. Chỉ một cái liếc mắt mà làm cho chúng ta đây dưng cả đời.

Hần khi đó là Nhị hoàng tử là con của vị Hoàng hậu trước kia, vị hoàng hậu đó đã mất khi sinh hần, tân hậu lên ngôi cũng có một hài tử là tứ hoàng tử, địa vị của hần không có mẹ đẻ còn tại trở nên thập phần gian nan. Có lẽ vì thế mà hần phải thu hết hào quang của bản thân lại.

Tiệc tàn, ta không chút đắn đo theo hần. Đêm hôm đó dưới ánh trăng bàn bạc, ta hướng hần thề rằng sẽ phò hần lên ngôi cửu ngũ. Năm đó hần 20 còn ta mới 18.

Vài tháng sau hần thỉnh chỉ muốn đem quân đi dẹp phản loạn ở phía Nam, ta cũng xin theo làm quân sư trong quân. Hoàng thượng chỉ một từ “chuẩn” rồi phong hần là Trấn Viễn tướng quân, trực tiếp ra cửa thành tiễn chúng ta lên đường.

Chiến trường khốc liệt, đao quang kiếm ảnh, ta cùng hần vào sinh ra tử, ngày càng tin nhiệm nhau. Sau này, đảo đầu (1) nhìn lại, ta mới thấy, quãng thời gian trên chiến trường năm đó mới là khoảng thời gian đẹp nhất của đời ta.

Hần khải hoàn trở về, mặt rồng đại duyệt lập tức phong làm thân vương chỉ hôn với đại tiểu thư nhà hữu thừa tướng.

Hôm hần đại hôn, hỉ bào đỏ rực như lửa đâm vào mắt ta, đâm vào lòng ta....

Vị hoàng hậu trong thâm cung kia thấy thế lo sợ con mình sẽ không được ngồi trên chiếc ngai kia, bèn thổi gió bên tai hoàng thượng, nói hần hung tàn bạo ngược, giết người không ghê tay, vu cho hần có dã tâm đoạt vị.

Hoàng đế ngu muội sai người bắt hần.

Bị dồn vào đường cùng, chúng ta đem quân đánh vào kinh thành dâng lên chính biến, lao vào tắm cung, buộc hoàng đế phải nhường ngôi.

Hắn như nguyện dâng cơ, việc đầu tiên hắn làm là giết vị hoàng hậu kia tế mẫu thân hắn. Tối đó hắn uống say, cười cười khóc khóc ôm chặt ta không buông.

Ta ôm hắn để hắn phát tiết đè nén trong lòng. Trong lòng ta hắn là hoàn mỹ, ta sẽ không chi phép bất cứ thứ gì làm hỏng sự hoàn mỹ ấy, kể cả chính ta. Ta biết hắn yêu ta, ta biết hắn vì ta mà không chung chăn gối với người vợ nguyên phối của hắn. Ta cũng yêu hắn nhưng ta không muốn hắn như thế nếu hắn không dâng hậu lập phi không có hài tử, thần tử của hắn, thế nhân này sẽ nhìn hắn như thế nào.

Ta biết hắn không quan tâm, nhưng ta lại để ý.

Sự hoàn mỹ của hắn không thể bị huỷ bởi ta. Vì thế mà ta rời khỏi hắn. Nhưng ta không ngờ quyết định này lại là sai lầm lớn nhất của đời ta. Ta bị đại hoàng tử bắt đi.

Đại hoàng tử vốn là con một cung nữ, hắn trong mắt chúng ta vốn là kẻ bất tài, nhưng giờ nhìn nụ cười ngạo nghễ của hắn, ta biết ta đã nhầm. Đại hoàng tử đưa ta tới trước mặt hắn, ta thấy trong mắt hắn là hoảng hốt là lo lắng. Một thanh kiếm được đưa cho hắn. Đại hoàng tử nói chỉ cần hắn chết sẽ thả ta.

Ta hoang mang, hoảng sợ, gào thét, cầu xin nhưng hắn chỉ nhìn ta cười, hắn nói: “Giang sơn này vì người ta đoạt, thế tục này không liên quan tới ta, ngại vàng lạnh lẽo kia ta không muốn ngồi bởi người vì nó mà bỏ ta. Ta sẽ chờ người bên cầu Nại Hà, lần này sẽ không cho người trốn. Kiếp này được làm bạn với quân. Mong rằng kiếp sau vẫn thế.” Nói xong hắn không do dự mà tự sát ngay trước mặt ta.

Tiếng cười của Đại hoàng tử vang vọng đại điện như cười sự ngu muội của chúng ta. Ta ôm chặt hắn, vuốt ve gương mặt ta hừng hực nhớ “được ta sẽ không trốn nữa, không bao giờ trốn nữa, chờ ta, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại, bên Nại Hà kiều”. Ta cầm thanh kiếm, mũi kiếm lạnh lẽo lướt qua, máu loang ra đỏ rực như hủ bào năm nào của hắn.

Ta mở mắt ra, đập vào mắt là nụ cười từ bi của phật tổ, cúi đầu nhìn ta đã hoá thành người. Nhưng ta không muốn thế này hắn nói hắn đợi ta ở Nại hà kiều, đợi ta ở kiếp lai sinh.

...

Ta quỳ trước phật tổ 3 ngày 3 đêm cầu người cho ta gặp hắn. Cuối cùng phật tổ nhìn ta thở dài, tặng ta một đoá sen nữa, cho ta đi đầu thai. Lần này ta ôm đoá sen đỏ tượng trưng cho sắc đẹp, ta muốn kiếp sau ta phải thật đẹp để gặp hắn. Nhưng ta đã quên, qua Vong xuyên hà, uống Mạnh bà trà rồi thì ta đâu có nhớ được chuyện kiếp trước, đâu có nhớ được người ta yêu, đâu có nhớ được về lời thề hẹn năm nào. Ta cứ thế u mê mà đầu thai chuyển kiếp, quên đi một bóng hình trong ký ức xa xôi.....

(1) đáo đầu: đáo có nghĩa là hồi, đáo đầu là hồi đầu hay quay đầu.

3. Vũ Diệt - Chương 3

Ta là một nam kỹ. Đúng là một kẻ bán thân thể mình, một kẻ ti tiện hèn mọn. Ta không biết thân sinh phụ mẫu mình là ai, chỉ biết khi ta nhận thức được sự vật ta đã ở trong hoan quán.

Lớn lên trong dâm từ diễm ngữ, ta sao có thể trở thành một nam tử hán được đây. Nhất là khi ta càng lớn càng đẹp, càng lớn càng thảo nhân thích. Năm ta 13 tuổi, mẹ cho ta treo biển hành nghề, hôm đó trên bờ sông Tần Hoài một điệu Thu vũ, ta thành hoa khôi. Đêm đó ta gặp hắn, hắn không chỉ mua đêm đầu của ta, hắn mua ta cả đời.

~~~*~~~*~~~*~~~*

~~Ta theo hần, thành nam sủng của hần. Hần gọi ta Tư Nam. Ta những tưởng rằng hần thích ta mới mua ta, đặt tên cho ta mà không dùng tên của ta trong hoan quán, hần nói tên cũ không hợp với ta. Nhưng sau này ta mới biết, ta chỉ là một con rối, một công cụ, một thay thế phẩm.

Hần là giáo chủ ma giáo, thị huyết thành tính, nhưng trời già trên người, hần yêu, hần si, hần cuồng, một người không nên yêu, không nên si, không nên cuồng. Y tên Diệp Quân Nam, là minh chủ vô lâm của bạch đạo.

Tư Nam, Tư Nam.... Cái tên đã làm ta cỡ nào vui sướng, nay như một căn độc châm cắm mãi trong lòng, đau đớn không thôi. Lúc hần gọi ta như thế, ánh mắt thâm tình, nhưng ánh mắt ấy không phải nhìn ta mà xuyên qua ta nhìn một bóng hình khác, một bóng hình vĩnh viễn không phải là ta. Nhưng hần có biết, cái tên ấy hần vì tư niệm, mà đặt, lại vô tình đổi lấy tâm ta.

Hần nói hần mua ta tốn nhiều tiền như vậy liệu ta có lên vì hần làm gì để báo đáp không. Lòng ta lạnh đi, ta biết hần muốn ta làm gì. Nhưng ta có thể nói không sao? Ta rũ mắt nhu thuận gật đầu. Hần cười lớn ôm ta vào trong lòng, đi vào trong nội thất.

Sáng sớm hôm sau, ta theo cổng phụ, trèo lên chiếc xe ngựa đã đợi sẵn. Theo lời hần, theo sắp xếp của hần, thành nam sủng của Diệp Quân Nam. Ta không biết hần làm thế nào nhưng ta thật sự đã vào Diệp phủ, thành nam sủng của nam nhân thứ hai trong đời ta.

Khi nhìn thấy Diệp Quân Nam, ta đã biết tại sao hần lại mê luyến y đến vậy. Nếu dung mạo của ta là dạng yêu mỹ kinh diễm, thì dung mạo của y thiên về ôn nhu nhã nhặn, trong trẻo thẳng tắp như một cây trúc. Trông y như một thể gia công tử hơn là một minh chủ vô lâm thần công cái thể. Ta ác độc nghĩ, không biết nếu hần biết người hần luôn tâm tâm niệm niệm lại ôm ta thì sao nhỉ?

Ta ngày ngày ở bên Diệp Quân Nam, đầu gối tay ấp ngọt ngọt mật mật, sau lưng y thì truyền tin cho hần. Y đối với ta tốt lắm, luôn ôn nhu, hần nói hần thương ta yêu ta. Ta trong lòng cười nhạt, tự nhủ nếu y thật sự biết ta là ai sẽ tiếp tục thương ta, yêu ta sao? Ta cứ thế ác độc nghĩ, cố tình bỏ quên một góc mềm mại trong lòng.

Nhờ có ta làm gian tế, ma giáo đánh đâu thắng đó, bạch đạo co cụm phòng thủ. Người bên cạnh y nói ta là gian tế, y không tin gạt đi, ta đứng nhìn lòng một mảnh mê man...

Cuối cùng ma giáo tấn công vào Diệp phủ, tử thương vô số.

Trong đao quang kiếm ảnh, ta lặng ngồi trong phòng, y lao đến kéo ta chạy, nhưng vừa ra cửa a đã thấy hần chờ sẵn. Hần ngạo nghễ cười nói ra thân phận của ta, ta tiêu sái dứt tay y đến bên hần. Ta quay đầu nhìn thấy trong đôi mắt vẫn ôn nhu nhìn ta, giờ là một mảng thâm không thấy đáy, không một tình tự nào hiện lên trong con người như mực ấy. Nhìn vào đôi mắt ấy ta sững người. Đột nhiên ta nhận ra y đã biết tất cả từ đầu.

Y nhìn ta cười khê, nhìn hần nói “ Hảo, lần này ta thua ngươi, nhưng ta sẽ không cho ngươi thứ ngươi muốn”. Nói rồi y rút kiếm, không chờ ta và hần hoàn hồn, một đường sáng bạc đẹp như mộng ảo vẽ lên. Đến khi cả ta và hần chạy đến y đã nằm trong vũng máu. Hần ôm y điên cuồng gào thét. Nhưng vô ích, sinh mạng của y vẫn từ từ tiêu tán. Ta nhìn hai người ôm nhau thành một khối trước mắt, tâm không hiểu sao đau đến không thở nổi. Ta không biết tâm ta đau vì hần... Hay là vì... y

Ta nhìn thanh kiếm nhuốm máu trước mắt, cả cuộc đời ta như một tấm gương hiện ra trước mắt. Bao năm bao tháng cái ta nhớ rõ nhất lại là ánh mắt thông suốt trước lúc chết của y. Hảo, hần không yêu ta, y đã không còn vậy ta còn tồn tại vì cái gì. Yêu yêu hận hận, giờ nhìn lại, chỉ muốn buông tay.

Tình cảm với hần ta đã để lại tâm ta cho hần, còn y ta sẽ cho y mệnh của ta. Một nhát kiếm, không hiểu sao ta thấy như trùng điệp, như đã từng đau như thế, tuyệt vọng như thế.

Lần thứ hai mở mắt ra, ta lại nhìn thấy nụ cười từ bi của phật tổ. Nước mắt tuôn rơi, ta đã nhớ lại, kí ức trùng điệp, ta đã gặp được người ta yêu, một kiếp ta trốn hần, còn một kiếp, ta đem tình cảm của hần giày xéo dưới chân. Ta đã biết, hần mà ta luôn tìm kiếm tâm tâm niệm niệm chính là người đã vì ta mà chết – Diệp Quân Nam.

Ta nguyện buông ngàn vạn năm tu hành chỉ cầu phật tổ cho ta đầu thai lần nữa, phật tổ nhìn ta mắng “ si nhi”. Nhưng vẫn cho ta hoá sen cuối cùng để ta đầu thai.

Ta chỉ còn một kiếp này ta không muốn bỏ lỡ hần lần nữa, vì thế ta lên đồ mạnh bà trà xuống vong xuyên, cứ thế ôm hoá sen vàng, mang theo ký ức về người ta yêu, đầu thai chuyển kiếp...

4. Vũ Diệu - Chương 4

Ta mang theo mong chờ cùng ngàn vạn mong nhớ mà đi đến thế tiếp theo.

Kiếp này, ta đầu thai vào một gia đình giàu có, ở một thời gian cách kiếp trước của ta hàng ngàn năm. Một thế giới gọi là hiện đại. Gia đình kiếp này của ta vô cùng giàu có. Nhưng ta biết, lẽ trời vốn dĩ rất công bằng, nó cho người ta thứ này, sẽ lấy đi của người ta thứ khác. Kiếp thứ nhất, phật tổ cho ta mang theo tri thức đi đầu thai, lẽ trời lấy đi của ta tuổi thơ vô tư lự. Kiếp thứ hai, phật tổ cho ta mang theo sắc đẹp, lẽ trời lấy đi của ta thân sinh phụ mẫu. Kiếp này, ta mang theo giàu sang, lẽ trời lấy đi của ta.... Thân tình

Phụ thân kiếp này của ta là một người cuồng công việc, ông hầu như không về nhà. Mẫu thân của ta thì lao vào những cuộc vui của những quý bà không biết tiêu tiền vào đâu. Cuộc hôn nhân như thế liệu có thể tồn tại bao lâu?

Năm ta tám tuổi cha mẹ ta ly hôn, cả hai đều theo đuổi những đam mê của mình, mà quên đi rằng có một đứa con là ta.

Ta cũng không phiền lụy, nói không mong chờ thì có lẽ quá giả dối, ít nhất khi ta sinh ra, ta đã từng có chút chờ mong cái gọi là thân tình. Nhưng giờ đây, ta hoàn toàn không hề mong chờ nữa. Ta chỉ toàn tâm toàn ý chờ mong ngày hội ngộ với người ta yêu, người ta mắc nợ tình duyên hai kiếp.

Cả căn nhà to lớn, giờ chỉ còn mình ta, hai người gọi là cha, mẹ ta ít ra còn chút lương tâm, để lại cho ta một số tiền đủ cho ta sống sung túc cả đời. Ta cứ thế, ngày qua ngày, năm qua năm, thấm thoát ta đã 15 tuổi, mà hần vẫn không hề xuất hiện.

Trong thời gian này, ta nhầm chán mà vận dụng chút kiến thức của kiếp trước, trở thành một nhạc sư đàn cổ nổi danh, ta nghĩ, nếu ta nổi tiếng, gặp gỡ nhiều người, biết đâu ta sẽ sớm tìm thấy hần.

Dường như có lẽ ta chờ đủ lâu, hay vận may đã mỉm cười với ta, ta không biết, ta chỉ biết ta đã gặp hần. Kiếp này hần là tổng tài công ty chuyên đào tạo thần tượng. Hợp đồng mới của ta chính là kí với hần. Nhìn thấy hần lòng ta như bị bóp chặt, ngàn vạn cảnh tượng kiếp trước hiện lên như ngàn mũi dao hung hăng đâm vào tâm ta. Tầm mắt nhoà đi, ta như nhìn thấy cảnh hần vì ta mà chết, như nhìn thấy bị thương, bất đắc dĩ trong con mắt kia. Nhưng khi ta nhìn vào người đối diện, ta biết hần không nhớ ta, nhưng không quan trọng, thứ tình cảm đau đớn này, ta nhớ là đủ. Người ta yêu là hần, dù hần không nhớ về ký ức của chúng ta, thì hần vẫn là hần, là người ta yêu.

Ta đã chạy trốn hai kiếp, khó khăn lắm kiếp này mới có thể gặp hần, ta sẽ không nhu nhược nữa, ta sẽ không chạy trốn nữa. Hai kiếp trước ta nợ hần, kiếp này để ta trả hần đi.

Ta chủ động theo đuổi hần, mặt dày bám lấy hần. Hần hung dữ, ta mặc kệ. Hần xua đuổi, ta bám theo.

Ta những tưởng sẽ còn phải đuổi theo bước chân hần lâu dài, nhưng một hôm bất chợt hần nói sẽ chấp nhận tình cảm của ta. Ta hạnh phúc, ta sung sướng, không hề để ý hần chỉ nói chấp nhận ta, hần chưa hề nói, hần yêu ta....

Cuộc sống hạnh phúc của ta bắt đầu từ đó, ở bên hần, sống vì hần. Hần nói hần sẽ yêu ta sủng ta thẳng đến khi ta chết. Ta mỉm cười, một kiếp này ta đổi đến thật không uổng.

Thời gian dần trôi, khi ta đang chìm trong hạnh phúc, em trai hần từ Mỹ du học trở về. Những ngày này hần đặc biệt vui vẻ, làm ta tò mò không biết em hần là người như thế nào mà có thể khiến hần vui vẻ đến thế. Không hiểu sao, nhìn hần vui vẻ lòng ta lại thấy bất an?

Hôm đó hấn vui vẻ rủ ta đi đón em hấn, chúng ta nhanh chóng đi ra sân bay. Bất an trong lòng ta ngày một sâu hơn.

Em hấn là một thiếu niên dương quang bốn phía, nhìn hấn ta biết, là người quen a. Kiếp đầu tiên, em hấn chính là đại hoàng tử, người bức hấn phải chết. Kiếp thứ hai, là ma giáo giáo chủ, kẻ mà ta đã yêu, cũng là kẻ dồn hấn vào chỗ chết. Ta đã hiểu nổi bất an từ đâu mà có, hai kiếp trước là thế, liệu kiếp này, lịch sử liệu có tái diễn hay không?

Nhìn hấn vui vẻ đi bên em trai, ta có thể nói gì đây?

Hoả diễm bốn phía, tiếng ồn ào không dứt khiến nơi đâu như luyện ngục. Ta mê muội giẫy đi ra khỏi chiếc xe đã móp méo, hoảng hốt tìm kiếm thân ảnh quen thuộc của hấn, thì thấy hấn đẩy cánh cửa phía đối diện cố sức đi ra, ta thở phào nhẹ nhõm...

Nhìn thấy bóng hình quen thuộc ấy đang cố hết sức ôm vào trong ngực một thân ảnh, làm tâm ta không khỏi lạnh lẽo.

Hấn nhìn ta hoang mang nói đệ đệ của hấn hình như bị thương rất nặng, hấn cần đưa đệ đệ đi bệnh viện, bảo ta trước tại đây chờ, hấn sẽ gọi quản gia đến đón ta. Nói rồi hấn vội vã hướng xe cứu thương đi đến

Không nói gì, không ngăn trở, ta cứ thế lẳng lặng nhìn bóng dáng mà chính ta ngày đêm tưởng niệm, cần cần dục dục ôm một người khác đi xa...

Đến khi bóng xe cứu thương mất hút, ta mới thu hồi tầm mắt. Chính mình ngồi xuống bên vệ đường. Ngược nhìn bầu trời xanh trong vắt.

Hồi lâu sau, cuối cùng quản gia của hấn cũng tới, ta nhìn hấn hỏi chủ nhân của hấn đâu?

Hấn nhìn ta lúng túng một hồi, thở dài nói với ta, chủ nhân của hấn, vốn dĩ yêu đệ đệ của mình. Nhưng luân thường đạo lý, làm cho hấn chùn bước. Hấn ở bên ta, chẳng qua muốn mượn ta làm phân tâm, không muốn tiếp tục mối tình nghịch luân này nữa. Nhưng chuyện hôm nay, làm hấn hiểu rõ chân ái của bản thân, hấn không muốn buông tay nữa, mong ta hiểu cho hấn. Hấn có lỗi với ta....

Ta một lần nữa ngửa mặt nhìn trời, bầu trời hôm nay thật trong a... Hai kiếp trước, hấn vì ta mà chết. Nhân quả tuần hoàn, kiếp này, ta khuyh tấn hết thấy, đuổi theo hấn, kết thúc lại, cái ta có, chỉ là một câu “thật xin lỗi”.

Ta nhìn quản gia của hấn, nói nhờ chuyển lời cho hấn, cầu hấn khi ta chết, có thể hoá táng ta, vung tro cốt ta xuống biển rộng, ta muốn cuộc sống tự do, không muốn bị cầm tù trên mặt đất, và ta chúc hấn sớm có được...chân ái ... của hấn

Quản gia nhìn ta hoảng sợ, ta cười cười, nghiêng mình ngã trên mặt cỏ, máu tươi ướt sũng vạt áo lan dần trên mặt cỏ.

Tam sinh tam thế, người nợ ta, ta nợ người, biết đâu ở chốn không minh, đã là định trước, không thể cùng nhau, đi đến bạc đầu.

Mở mắt ra lần nữa, không ngoài dự đoán thấy nụ cười từ bi của phật tổ. Ta nhìn người khê hỏi “ Có phải người đã biết trước hết thấy hay không”. Ba đoá hoa sen, ba kiếp người, một mối tình dây dưa không dứt. Phải chăng là ta đã sai... Những tình cảm khắc sâu đến thế, chẳng lẽ...sai lầm?

5. Vũ Diệu - Chương 5: Đại Kết Cục

Ta đã nghĩ chỉ cần ta yêu hấn, hấn yêu ta, dù có ngàn năm xoay chuyển, luân hồi dằng dặc...hòn phách cuối cùng cũng sẽ nhận ra nhau, được sánh vai bên người mình yêu. Nhưng ta đã nhầm, ta chỉ là một yêu tu,

ngộ nhập phạm trần, tình duyên của hần, đầu sợi dây tơ hồng kia không phải là ta. Phậ tổ cho ta biết, ba kiếp đầu thai của ta, là một sự ngăn trở, nếu không có ta, tam kiếp của hần sẽ bình an đến lúc bạc đầu.

Kiếp thứ nhất, nếu không có ta, người hần gặp đêm trăng đỏ chính là Đại hoàng huynh của hần, huynh đệ họ sẽ sát cánh bên nhau, gây dựng một thái bình thịnh thế.

Kiếp thứ hai, nếu không có ta, hần sẽ không bị đánh bại, không minh bạch mà chết đi như thế.

Kiếp cuối cùng, là ta chết trước hần, nhưng ta biết, hần sống mà đau khổ hơn chết, dằn vặt một đời, mà không thể nào hạnh phúc bên người mình yêu. Tình yêu của ta, si lụy của ta, cố chấp của ta... là ta... đã hại hần...

Cõi đời đã muộn. Gió luồng se thắt. Luân hồi xa xăm. Yêu hận chất chứa. Cuối cùng chỉ còn là lặng không. Tất cả cần gì phải khổ sở đến thế?

Tam sinh tam thế, tình cảm khắc cốt ghi tâm, cuối cùng tất cả lại hoá ra mộng ảo. Lòng ta giờ không còn đau nữa... Chỉ tĩnh lặng đến tận cùng. Sự dằn vặt giữa luân hồi của ta, vốn chỉ là một thứ dư thừa. Nhưng ta biết, ít nhất có một thứ chân thật, là tình cảm của chính ta.

Ta rời bỏ Phậ giới, đến Minh giới, lặng lẽ ngồi dưới chân Nại Hà kiều, bên cạnh Tam Sinh thạch. Ta sẽ ngày ngày ngồi đây, xem lại tam sinh, chờ hần mỗi lần đầu thai chuyển kiếp, sẽ được gặp nhau. Dù nhân duyên của hần không phải ta, dù lúc đó hần không nhớ ra ta, chỉ cần thoáng qua, một cái liếc mắt, đã đủ lắm rồi. Hai kiếp đầu là ta nợ hần, nhưng kiếp cuối cùng là hần nợ ta. Nhân sinh của ta, chỉ vụn vụn có tam kiếp, mà ta lại nợ hần nhiều hơn, nên ta ở đây, chờ hần, trả lại hần lời hẹn ước năm nào...

Nhận bay tản mát bao giờ quay lại. Lòng sầu dằng dặc lúc nào gặp gỡ? Hai hàng nước mắt thấm đẫm tâm tư. Ngơ ngác ngóng trông người không gặp lại.

Trước kia, số phận ta chuyển động để được gặp hần, thì nay cũng dừng lại... vì vô duyên. Ta cứ thế ngồi nhìn vào thạch Tam Sinh, xem đi xem lại ba kiếp của ta và hần. Đón tiếp những ký ức còn lưu lại trong thời gian, không gian... Những gì đã nghĩ ngợi, đã trông ngóng đều có trong ký ức, chỉ cần nhớ lại là người đó luôn trong trái tim mình... Trong ký ức, những giọt nước mắt phiêu bạt, những mong nhớ không bao giờ dứt, ta đã ngủ vùi thật lâu, quên hết thời gian, quên hết mọi suy nghĩ, đến khi không còn nhớ chính mình, nhưng vẫn yêu con người ấy đến thế... tâm ta, lòng ta, phải làm sao đây...

Ta không biết ta ngồi đó, xem lại không biết bao nhiêu lần ký ức xưa, nhìn thấy hần lướt qua bao nhiêu lần, chỉ biết thời gian dằng dặc, làm cho chính ta cũng thấy mờ mịt không rõ.

Phậ tổ lại hiện lên trước mắt, nhìn ta thở dài. Ta biết, Người đang thở dài vì sự cố chấp của ta, nhưng biết làm sao đây, sự đã thế này ta cũng không còn cách lựa chọn nào khác. Phậ tổ vung tay nên, một làn sương trắng bao phủ lấy ta, ta chưa kịp phản ứng đã thấy thân thể vô lực, ngất đi. Bên tai vẫn còn vang vọng lời Phậ tổ:

“Chỉ cần ngươi thay đổi cách nhìn nhận sự việc, thì sẽ thay đổi được những ký ức của linh hồn trong không gian, thời gian đó”

....

Đến khi ta một lần nữa mở mắt ra, ta đang ngồi trên một chiếc giường, bên cạnh là một tay nải. Ta sững sốt nhìn quanh, lập tức nhận ra căn phòng ta đã sống trong kiếp đầu tiên. Nhìn sang bên cạnh, ta run rẩy mở tay nải, bên trong đúng là những thứ đồ dùng của ta khi ta quyết định bỏ hần lại mà ra đi. Lòng ta như có một thứ gì đó đang phình ra, lấp đầy mọi lỗ hổng. Ta đã hiểu điều Phậ tổ nói khi ấy, ta sẽ trân trọng một kiếp này, bên hần, không buông tay, cho đến khi, sinh mạng kết thúc. » The end «

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-the-vu-dieu>